

Diabol neustále klame, Kristus je pravda. Život pátra Antonia Vieiru, SJ

Atanazy Maria Wojtal

2. novembra 2020 ✝ Cirkev

„Či nehovoria dnešní kazatelia neustále o Evanjeliu a o sv. Písme? Prečo teda nehlásajú Božie Slovo“ pýta sa otec Antonio Vieira. Keď diabol počul na púšti, že Kristus odoláva pokušeniu slovami Písma „človek nežije iba chlebom“ sám začal pokúšať Krista slovami zo Svätého Písma. Vezme ho na strechu chrámu a nabáda Krista, aby sa vrhol do priepasti, lebo je napísané, že Boh pošle svojich anjelov, aby ho zachránili.

Ako je možné, že Kristus používa Sväté Písmo na svoju obranu, zatiaľ čo diabol pokúša Krista slovami Svätého Písma? Je to preto, že Kristus vzal slová Písma v ich skutočnom zmysle, zatiaľ čo diabol tieto slová aj ich význam prekrútil. Rovnaké slová prijaté v ich pravom zmysle sú Božie slová a v prekrútenom zmysle sú zbraňami diabla.

Bohom zaslúbený vykupiteľ Ježiš Kristus osvetlil vývoj ľudstva, negatívne zasiahnutý prvotným hriechom Adama a Evy. A preto dôverujúca nádej s Kristom na lepšie časy upokojila smútok nad strateným „rajom blaženosti“, a sprevádza ľudí aj na ich namáhavej a trnistej ceste, až kým sa nenaplní ich čas. Bol to Kristus, kto inicioval novú civilizáciu určenú všetkým národom, kresťanskú civilizáciu, ktorá prekonala všetky predchádzajúce civilizácie.

Smutným dôsledkom Adamovho nešťastného pádu bola strata raja. Diabol, ten starý nepriateľ ľudstva, aj naďalej zákerne pokúša ľudí a láka ich klamlivými sľubmi. Diabol stojí vždy v čele chaosu, v priebehu stáročí ho možno vidieť vždy v čele revolúcií. Súčasná revolúcia chaosu sprevádzaná totálnou relativizáciou morálnych hodnôt hrozí opätovným prenasledovaním kresťanstva a pádom do ešte väčšieho barbarstva, aké bolo pred príchodom Ježiša Krista.

Neexistuje absolútna lož. Každý podvod a klamstvo, aby mali účinnosť, musí mať v sebe aj zrníčko pravdy, rovnako ako každé zlo musí mať v sebe zdanie dobra. Súčasný sociálny nepokoj má na perách vznešené ideály a oslovuje ľudí povrchnej mysle. Červený bolševický drak stále žije, rovnako ako nový dúhový drak liberalizmu, ktorý podkopáva spoločenský poriadok a základy kresťanskej kultúry.

Ideál ušľachtilého divocha je umelým mýtom

V amerických a latinskoamerických školách už mnoho rokov badať pohyby nepriateľské voči európskej civilizácii. Všade sa hovorí o kolonizátoroch a ich negatívnom vplyve na dejiny. Presadzuje sa ideál ušľachtilého divocha v intenciách učenia slobodomurára a revolucionára J. J. Rousseaua. Tento ideál kráča ruka v ruke s kultom Pachamamy, ktorý sa dokonca zahniezdil už aj v Ríme. Ale obraz ušľachtilého divocha je vedomým klamstvom, pretože spomenutí „ušľachtilí divosi“ vykonávali tak ohavné skutky, ako kanibalizmus, polygamia či vraždenie novorodencov, čo je dnes úplne ignorované. Pre neomarxistov a

liberálov sú národy žijúce v džungli vzorom pre ich utópie. Človek podľa nich v džungli žil v súlade s prírodou a v totálnej slobode. To však nie je vôbec pravda.

Svet je potrebné vnímať v jeho komplikovanej realite z jednoduchého, ale zásadného dôvodu: zjednodušovanie reality totiž často privádza k omylu. V marxistickej ideológii niet pravdy, je v nej iba propaganda. Technikou bolševickej propagandy je redukovať všetku realitu na triedny boj. Toto je marxistická dialektika, a dialektiku prevzali marxisti z Hegelovej filozofie.

Podľa Hegela je všetok pokrok založený na syntéze tézy a antitézy, teda dvoch protikladov. Podľa marxistov je potrebné vždy nájsť dve antagonistické triedy, aby sa mohla uskutočniť revolúcia. Pred sto rokmi bola ich propaganda založená na antagonizme buržoáznej triedy a proletariátu. Dnes neomarxisti a liberáli umelo vytvárajú nové triedy, presadzujúce názory, ktoré stoja v opozícii voči prirodzeným morálnym a civilizačným hodnotám. Dnes sa pertraktujú nové triedy homosexuálov, vegetariánov a vegánov, feministiek, ochrancov zvierat, migrantov atď. Nezáleží na tom, či daný sociálny problém má reálne základy alebo nie, dôležité je, aby problém existoval a neustále sa prehlboval.

Pozornosť celej spoločnosti, ako aj mediálny priestor je potrebné zamerať na umelo vytvorený konflikt, v ktorom stoja proti sebe dve antagonistické triedy. Dnes je už historickou minulosťou hovoriť o antagonizme medzi buržoáziou a proletariátom, stále je však moderné hovoriť o sociálnej spravodlivosti, k čomu pribudla sexuálna revolúcia, environmentálne hnutia a pod. Radikálni revolucionári dnešných moderných skupín majú už vypracovanú konfrontačnú agendu a čoraz častejšie obviňujú populáciu, ktorá žije v rozpore s ich predstavami z potláčania demokracie a ľudských práv. Obviňujú ich napríklad z toho, že jedia mäso, nakupujú jedlo v supermarketoch alebo odmietajú sodomiu.

Otec Antonio Vieira celý život chránil práva Indiánov

Otec Antonio Vieira SJ dokázal vďaka svojmu humanistickému vzdelaniu a hlbokým morálnym zásadám vyplývajúcim z katolíckej viery riešiť všetky existujúce teoretické problémy a vyhýbať sa nelegitímnemu zjednodušovaniu reality. V centre jeho pozornosti stála ochrana indiánskych a černošských otrokov v Brazílii.

Nie je to totiž tak dávno, čo bol vzhľadom na súčasný pohyb vo svete, súvisiaci s násilnou agendou BLM pamätník otca Antonia Vieiru zneuctený v Lisabone červenou farbou. Tento pamätník predstavuje otca Antonia Vieiru spoločne s troma indiánskymi deťmi, ktoré utiekli pod jeho ochranu. Obviňovanie otca Antonia Vieiru možno vnímať ako veľkú nespravodlivosť, pretože celý svoj život venoval ochrane tých najslabších.

Ježiš Kristus prikázal zvestovať Evanjelium všetkým národom. Dominikán Francisco de Vitoria vo svojom diele o Indiánoch (*De Indis*) v 16. storočí tvrdil, že kresťania majú povinnosť ohlasovať Evanjelium národom vo všetkých kútoch sveta. Vo svojom diele *De Temperantia* napríklad uviedol, že Španieli majú právo viesť vojnu proti tým, ktorí zakazujú slobodne a bez obmedzení hlásať Evanjelium. Ak barbari umožňujú Španielom slobodne a bez obmedzení hlásať Evanjelium, prestávajú byť barbarmi a je potrebné s nimi zaobchádzať v intenciách medzinárodného práva.

Myšlienka je jednoduchá, ale realita je komplikovanejšia. Vieme, že v ľudských dejinách neexistuje obdobie, v ktorom by škvrna prvotného hriechu negatívne nepoznačovala ľudské duše. Život na tejto zemi je vojna.

Vojna proti hriechu, satanovi a márnostiam tohto sveta. Z tohto dôvodu by som chcel predstaviť problém kolonializmu, a najmä problém otroctva v 17. storočí, cez prizmu aktivít otca Antonia Vieiru.

Život a rané detstvo otca Antonia Vieiru

Antonio Vieira sa narodil v Lisabone v roku 1608. Jeho rodičia boli chudobní, stará mama mala dokonca černošský pôvod. Keď mal šesť rokov, presťahoval sa jeho otec aj s rodinou z Portugalska do Brazílie, konkrétne do mesta Salvador v štáte Bahía, a tu otec Antonia pracoval ako pisár Svätého ofícia.

V roku 1623 vstúpil do noviciátu jezuitov v Salvadore. V roku 1624 zaútočili holandskí kalvíni na brazílske mesto Salvador a jeho obyvateľstvu privodili nesmierne utrpenie. Veľká časť obyvateľov utiekla do pralesa, kde sa mladý Antonio Vieira po prvýkrát v živote zoznámil s Indiánmi. V šestnástich rokoch začal svoju misijnú činnosť medzi brazílskymi Indiánmi a zároveň pokračoval v štúdiu teológie.

V roku 1634 bol vysvätený za kňaza a už na začiatku svojho kňazského pôsobenia sa preslávil ako mimoriadny kazateľ. Jazyk a štýl jeho kázni bol natoľko krásny, že sa dodnes niektoré jeho kázne vyučujú na školách v Portugalsku a v Brazílii. Slávny portugalský básnik Fernando Pessoa nazval otca Antonia Vieiru „cisárom portugalského jazyka“. Kázne otca Antonia Vieiru obsahujú okrem nádherného jazyka aj mnohé podnety na zamyslenie.

Kázeň o dobrom lotrovi

Čím viac sa čitateľ zoznamuje s kázňami otca Antonia Vieiru, tým viac je preniknutý harmóniou jeho myšlienok. Známa je kázeň o „*Dobrom lotrovi*“, ktorú otec Antonio Vieira venoval portugalskému kráľovi Jánovi IV. z Braganzy na Veľký Piatok 1655 v kostole da Conceição Velha, ktorý je, mimochodom, pravdepodobne jediný kostol v Portugalsku, kde sa každý deň oficiálne slávia omše podľa misálu pápeža sv. Pia V.

Prečo mohol „Dobrý lotor“, hoci to bol zlodej, získať odpustenie za všetky hriechy a byť spasený? Pretože bol chudobný a ukrižovaný. Je to dogma. Zlodej, aby bol zachránený a spasený, musí vrátiť všetko, čo ukradol. Jedinou výnimkou je prípad, keď to nie je fyzicky možné, a to bol prípad „Dobrého lotra“ na kríži.

Ďalší zlodej známy z Evanjelia, mýtnik Zachej, nedostal od Krista príslub spásy, pokiaľ nedal príslub, že vráti všetko čo ukradol a pokiaľ to aj naozaj nevrátil. Zachej vyliezol na strom, aby uvidel Ježiša, pozval ho do svojho domu. Kým neprísľúbil, že vráti všetko, čo ukradol, pán Ježiš mlčal. Až po Zachejovom príslube a vrátení nakradnutého majetku Pán Ježiš povedal, že do Zachejovho domu prišla spása. Evanjelista píše, že mýtnik Zachej bol bohatý, takže mal z čoho platiť a to bolo jeho šťastie. Súkromné vlastníctvo je ustanovené Bohom a je posvätné.

Platí, že ak politická moc kradne, lúpi a vydiera, koná ťažký hriech a všetci títo politickí lídri budú (ak nenapravia čo spáchali) aj po zásluhe potrestaní, mnohých teda čaká krutý osud. Ak vládcovia vymáhajú dane, ktoré sú potrebné na udržanie verejného blaha, tak nedrancujú. Ak však konajú nespravodlivo, je to drancovanie a ak chcú byť spasení, musia svoje prečiny napraviť. Ak chýba spravodlivosť, tak sa štáty stanú zločineckými zoskupeniami.

Svojho času sa Alexander Macedónsky stretol s pirátom, ktorý lúpil na gréckom pobreží. Keď ho Alexander karhal, tak sa aj spýtal prečo je pirátom? Odpoveď piráta Alexandra Macedónskeho zaskočila. Ten uviedol,

že pirátom je len preto, lebo má len jednu loď. Keby mal tisíc lodí, bol by Alexandrom Macedónskym.

V reakcii na túto udalosť antický filozof Seneca hovorí, že keď pirát aj kráľ robia to isté, malo by sa im dať aj rovnaké meno. Otec Antonio Vieira vo svojej kázni na túto tému uviedol: „Keď som to čítal v Senecovi, veľmi ma neprekvapilo, že stoický filozof vyslovil takúto vetu v Ríme, za vlády Nera. Som však ešte viac prekvapený a v rozpakoch, že sa už dnes o týchto Senecových slovách nehovorí a podobné javy sa neodsudzujú.“

Otec Antonio Vieira prísne rozlišoval medzi krádežami, ktoré konali portugalskí latifundisti a lovci otrokov a medzi krádežami, ktorých sa dopúšťali Indiáni z hladu, pretože ich latifundisti obrali o všetky prostriedky. Zdôrazňuje nevinu Indiánov a podľa jeho slov, vina padá na hlavy krutých portugalských latifundistov a lovcov otrokov. Na druhej strane opäť zdôrazňuje, že súkromné vlastníctvo je posvätné.

Vyhnanie otca Antonia Vieiru SJ z Brazílie

Svojím zmyslom pre spravodlivosť a sociálnym cítením si vyslúžil don Antonio Vieira nenávisť medzi portugalskými latifundistami vtedajšej Brazílie. Počas Svätej omše na Prvú pôstnu nedeľu v kázni pred všetkými veriacimi povedal nasledovné tvrdé a varovné slová: *„Boh ma poslal, aby som vám otvoril oči a ja vám otváram oči v mene Boha. Všetci ste zlodeji a žijete v ťažkom hriechu, všetci žijete a zomierate v stave zatratenia a všetci pôjdete priamo do pekla. Mnohí z vás tam už vlastne aj sú a oveľa viac do pekla ešte pôjde, ak nezmeníte smer svojej cesty. Zotročujete miestnych obyvateľov, namiesto toho, aby ste ich evanjelizovali. Mnohí Indiáni vo vás vidia len mučiteľov a vykorisťovateľov, odmietajú Krista a jeho milosrdenstvo a tak ich vina padá na vaše hlavy. Pýtate sa, prečo sa zjavil mor v našom meste Maranhão? Zjavil sa kvôli vášmu nespravodlivému životu. Kvôli vám je tu mor, neúroda, hlad a bieda, vy nesiete za to všetku zodpovednosť“*. Týmito ostrými slovami si otec Antonio Vieira urobil veľké množstvo nepriateľov.

V roku 1653 káže aj o rozmnožení chlebov. Na príklade príbehu Evanjelia hovorí o skutočnej a efektívnej ekonomike, bez krádeží a špekulácií, vďaka ktorej si každý dokáže spoľahlivo zarobiť na svoj chlieb. Nie sú potrebné žiadne podvody a ani násilie, stačí len nasledovať Krista a jeho slová. Kristus nasýtil na púšti 5 000 mužov aj s ich manželkami a deťmi, pričom na začiatku bolo len 12 apoštolov a chlapec s 5 chlebmi a dvoma rybami. Istým spôsobom ako rozmnožiť chlieb je dať ho chudobným ako almužnu. Dodržiavanie Božieho zákona a skutky milosrdenstva sú bezpečným spôsobom, ako si zarobiť spravodlivo na svoj každodenný chlieb.

Nepriatelia otca Antonia Vieiru však nakoniec dokázali intrigami doceliť, že dona Antonia vykázali z mesta Maranhão, spoločne aj s jeho dvoma ďalšími jezuitskými spolupratmi.

pokračovanie v II. časti

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/diabol-neustale-klame-kristus-je-pravda-zivot-patra-antonია-vieiru-sj/>